

Trăm năm trong cõi người già, một bài thơ, tuổi già ai cũng thấy mình trong bài viết

Ảnh minh họa

Trăm năm trong cõi người già
Chuyện gần nhớ ít, chuyện xa nhớ nhiều
Chuyện từ thời bé tẻo teo
Nhớ từng chi tiết chẳng điều nào quên
Thế mà chuyện mới kể bên
Chưa ra khỏi ngõ đã quên mất rồi
Mắt đang đeo kính hắt hoi
Bà tưởng mắt kính khắp nơi bà tìm
Tờ báo ông để ngăn trên
Ông lục ngăn dưới nên tìm chẳng ra
Chìa khóa bà để trên nhà
Bà chạy xuống bếp tìm ba bốn lần
Dép ,giày ông để ngoài sân
Giâm giường ông kiếm nên lần không ra.
Gặp người hàng xóm chào qua
Nghĩ hoài không nhớ ông, bà tên chi
Thần thờ ngồi trước ti vi
Mắt tuôn đầy lệ bờ mi ướt nhòe
Thương người, cảm cảnh, nhớ quê
Chuyện nhà ,chuyện nước khó bề ngồi im
Xem ra cảm xúc đầy mình
Dễ hờn, dễ tủi, nặng tình nghĩa nhân!
Tai nghe phải nhắc nhiều lần
Tập trung cố gắng mười phần hiểu ba
Mắt nhìn mờ đến tối đa
Trông gà hóa cuốc, quạ thành đa đa
Lương hưu tưởng đã đưa bà
Ông yên chí cất đến ba, bốn ngày

Hết tiền bà giục đi vay
Giật mình thảng thốt: tiền đây thưa bà.
Bà lờm ông chỉ cười xòa
Quên tiền thì có, quên bà thì không.

Photo : Tác giả cung cấp

P/s : Tác giả năm nay đã 92 tuổi mà vẫn sáng tác rất nhiều Thơ hay ! Kính chúc cô nhiều sức khỏe và hạnh phúc mãi nhé !